

*Unió dels rius Colorado i Petit Colorado.
Foto d'Agustí Revilla.*

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 5 març

Assemblea General Ordinària a les 19 h al local

— 6 març

Excursió matinal als Pallers i Camí de les Batlles (Montserrat) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 11 març

Conferència «Les plantes aromàtiques, medicinals i per condimentar» per Pere Cabot

— 13 març

Excursió al massís de Cadiretes (Baix Empordà-La Selva) des de Sant Feliu de Guíxols amb sortida del Parador a les 7 h

— 20 març

Excursió matinal al turó de Sant Elies (Montseny) amb sortida del Parador a les 7 h

— 8 abril

Conferència «Prepara els teus remeis casolans» per Raul Arqueros a les 19.30 h

— 10 abril

Excursió a Falgars d'en Bas des de les Planes d'Hostoles (Collsacabra, Garrotxa) amb sortida del Parador a les 7 h

— 17 abril

Excursió matinal a la carena i cova de Muronell i Pujol del Llobet (Obac) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 1 maig

Excursió al Puig Ou (Garrotxa-Ripollès) des de Sant Pau de Segúries a Camprodon amb sortida del Parador a les 7 h

— 8 maig

XLII Marxa de Regularitat «Fulgenci Baños»

— 22 maig

Excursió matinal a les gorges de Cabrera (Anoia) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 3 juny

Conferència «Plantes tòxiques d'alta muntanya» per Joan Simón

— 5 juny

Excursió de cloenda a la serra del Corb (Garrotxa) amb sortida del Parador a les 7 h

— 12 juny

Excursió matinal de cloenda al Collsacabra (Garrotxa) amb sortida del Parador a les 7 h

— 19 juny

Excursió de Núria a Eina (Ripollès-Cerdanya) amb l'hora de sortida del Parador pendent de decidir

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits).

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
JUST AMIGÓ
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm. 323 Març/Abril 2016

COMPTE ENRERE

Just ara fa un any en el butlletí 318 ens fèiem ressò de l'anunci de la formació d'un grup que s'anomenaria «La SEAS Jove» dins de la Secció. L'anunci s'havia fet a l'assemblea de l'any passat i un any d'ençà aleshores aquest desig no s'ha complert.

La necessària renovació dels successius òrgans directius de la SEAS amb gent més jove està essent una constant preocupació que sorgeix en cadascuna de les assemblees que es van celebrant. En totes elles, la Junta projecta en la pantalla la piràmide d'edats i de les bromes inicials que es feien poc a poc s'ha anat passant a una mena de desencís per no poder trobar el desllorigador que permeti aconseguir involucrar jovent en les tasques de direcció per obrir nous horitzons que facin més engrescador el fet de pertànyer a la nostra Secció.

I just enguany, la Junta que ha estat regint la SEAS durant els darrers quatre anys finalitza el termini que estipula l'actual Reglament de Règim Intern. Això significa que toca renovar-la i per tant cal fer una nova candidatura per als quatre anys següents.

La dinàmica de molts anys ens diu que costa molt de formalitzar noves candidatures i malgrat haver-ho anunciat aquest gener, abans de l'assemblea, el més probable és que no hi hagi més candidatures que la que s'endegui des de l'actual Junta amb la

voluntat de no deixar empantanegada la Secció, perquè no seria una bona solució fer un salt en el buit, però... I efectivament considerem que sí que hi ha un «però», i al nostre entendre no és altre que prendre un seriós compromís, podríem dir que ineludible, de fer tots els passos que calgui per facilitar aquesta renovació amb gent més jove que la que fins ara ha estat conduint la SEAS.

Concretar com fer-ho no és pas fàcil, però també està clar que fent «cri-des» a les assemblees on gairebé la totalitat dels qui acostumen a anar-hi tenen pràcticament la mateixa edat — a la part alta de la piràmide d'edats — no ha estat ni serà una bona decisió. Caldrà ser més proactius i fer tots els passos que calgui per involucrar gent més jove convencent-los, si cal personalment i un a un, perquè assumeixin un compromís formant part de la Junta de la SEAS.

I això es pot fer entrant a formar part de la Junta en el moment en què es pugui concretar i sense haver d'esperar a la finalització del període de quatre anys estipulat. Esperar quatre anys seria endarrerir la solució a l'actual problemàtica i agreujar-ho encara més. Cal ser flexibles i estar disposats a fer qualsevol canvi adreçat a aquesta finalitat i sobretot convèncer a uns i altres, els de la part alta de la piràmide i els de les parts menys altes, perquè veiem aquesta necessitat com una obligació si volem que la SEAS tingui futur. Els qui fins ara s'han involucrat i els qui encara no ho han fet, han d'ajudar a fer-ho possible. No hem de badar!

EL SERVEI GENERAL D'INFORMACIÓ DE MUNTANYA

Jordi Gironès Vilardebò

D'esquerra a dreta: Xavi Llongueras, Carles Capellas, Anna Llongueras i Josep Paytubi. Fotos cedides per la revista digital El Muntanyenc.

Feia anys que havíem fet amistat amb el Carles Capellas arran de la nostra col·laboració amb el Servei General d'Informació de Muntanya (SGIM), materialitzada amb el lliurament dels llibres publicats per la SEAS i l'establiment d'un compromís d'enviar-los puntualment tots els butlletins que anéssim editant, però fins fa pocs dies no havíem tingut ocasió de concretar una visita al centre on s'ubica el SGIM.

Aquest immens centre de recollida d'informació relacionada amb la muntanya i el món de l'excursionisme, en totes les seves facetes, s'ubica a l'església sabadellenca de Sant Vicenç de Jonqueres. La

trobada fou el 2 de novembre de 2015 i els amfitrions van ser el mateix Carles Capellas i el Josep Paytubi, mentre que els representants de la SEAS n'érem dotze. El Carles i el Josep van dedicar-nos una bona estona explicant-nos tot el llegat muntanyenc que estan recollint, no solament del nostre país sinó de tot el món alpinista. Quan comproves el que hi ha a les prestatgeries t'adonés de la feinada feta fins ara i del que representa la catalogació constant de noves entrades, ja sigui de llibres, anuaris i butlletins com d'objectes relacionats amb el món de la muntanya.

Es tracta d'un grandios museu viu i dinàmic que caldrà preservar i del qual caldria assegurar la seva continuïtat. És molt important, doncs, que les entitats sapiguem valorar-lo en justa mesura i donar-lo a conèixer suficientment per ajudar a la seva promoció i afavorir l'obtenció dels ajuts econòmics que els són tan necessaris per a la seva continuïtat.

Felicitem el Carles i el Josep, i la resta de companys que els ajuden en la seva tasca, i els animem a continuar amb el reconeixement de l'excursionisme català.

Imatge del local des del seu altell.

Butlletí de la SEAS

Núm. 323 Març/Abril 2016

BRIGHT ANGEL TRAIL GRAN CANYÓ DEL COLORADO

Agustí Revilla Briongos

El riu Colorado

Neix a les Muntanyes Rocalloses, a l'estat de Colorado. El seu curs de 2.334 km travessa els estats de Colorado, Utah i Arizona als EUA i desaigua al golf de Califòrnia a Mèxic. Els afluents principals són el Green River pel marge dret i el San Juan River, Little Colorado River i Gila River pel marge esquerre. La seva conca abasta una superfície de 635.000 km² i comprèn els estats de Wyoming, Nevada, Utah, Colorado, Califòrnia, Arizona i Nou Mèxic, als EUA, i Baixa Califòrnia i Sonora a Mèxic. A la seva conca hi ha disset preses amb una capacitat d'embassament de 81.000 hm³. Als Estats Units hi ha en aquest moment un intens debat sobre els usos prioritaris de l'aigua.

El Gran Canyó del Colorado

És una gola ampla i pregonada que ha estat excavada pel riu Colorado al llarg de cinc milions d'anys. Però milions d'anys abans, la tectònica de plaques havia provocat l'orogènesi quan una falla va elevar centenars de metres les capes de sediments formant l'altiplà del Colorado (Colorado Plateau) mentre deixava a la vista els diferents estrats rocosos. El Parc Nacional del Gran Canyó, situat al nord de l'estat d'Arizona, és una part d'aquesta gorja. La longitud arriba als 446 km. El riu flueix d'est a oest a una profunditat de 1.600 metres, 732 metres sobre el nivell del mar. De totes maneres, la falla

Els companys de ruta: Conxita, Maria, Raquel, Marta, Jose, Romí, Josep Maria i Agustí. Foto de Conxita Cañas.

va aixecar més la zona nord de l'altiplà, també anomenada Kaibab Plateau (2.400 m), que la zona sud, també anomenada Coconino Plateau (2.100 m). L'amplada del canyó varia entre els 6 i els 29 km, diferència que és deguda a l'acció devastadora de la pluja i del desglaç en els diversos canyons afluents, també originats per falles i per la posterior erosió.

Bright Angel Trail

Aquest itinerari segueix el fons d'una falla que fa 60 milions d'anys va fracturar l'escorça de la terra en aquesta zona, i va crear un barranc de sud a nord, perpendicular al canyó del Colorado. Bright Angel Trail és una ruta que els humans han fet servir des de la prehistòria per dos motius: per accedir a la zona nord i per aconseguir aigua en el paratge anomenat Indian Garden. I també per buscar minerals preciosos. En certes ocasions algun murri havia cobrat peatge als vianants.

El camí comença al cingle sud del canyó, baixa fins a la llera del Colorado (12 km), travessa el riu per un pont i després puja fins al cingle nord (38 km en total). Les au-

Vista del Gran Canyó des del cingle sud (south rim). Foto d'Agustí Revilla.

toritats del Parc adverteixen els excursionistes que no baixin al riu i tornin el mateix dia, perquè la calor representa un greu risc per a la salut i per a la vida. La temperatura mitjana dalt de l'altiplà oscil·la entre els 2°C i els 29°C mentre que a l'interior de la gorja pot oscil·lar entre els 33°C i els 41°C, amb un grau d'humitat inferior al 15%. Durant el trajecte, cada milla i mitja (cada 2.400 metres) el caminant compta amb una *resthouse*, tres àrees amb una caseta, una aixeta amb aigua corrent potable i uns lavabos. A la vora del riu hi ha un campament on es pot pernoctar.

Dissabte, 10 d'agost de 2013. Comencem a baixar a les cinc de la matinada,

encara de nit: cal aprofitar la fresca. En 40 minuts assolim la primera caseta. No ens hi aturem, seguim avall i aviat assolim la segona caseta; el sol ja escalfa i entrem a dins a esmorzar sota l'ombra de la teulada. Omplim les ampolles d'aigua i seguim el descens. Ens creuem amb alguns caminants, pocs, que pugen amunt, potser ho fan de tornada o vénen del cingle nord (North Rim) després d'haver pernoctat al càmping de la vora del riu. Sense adornar-nos-en som a la tercera caseta havent salvat un desnivell de 1.000 metres. Fins aquí la vegetació era pobra, només matolls i alguna iuca ("banana yucca", *yucca bacata*), però en aquest indret és més variada i abundant:

*Brigth Angel Trail. Segona àrea de descans, Indian Garden i Plateau Point.
Foto d'Agustí Revilla.*

som a l'Indian Garden, un oasi en un paisatge sec i àrid, una zona que agraeix l'aigua d'un petit rierol, Garden Creek, on s'alcen uns àlbers i pollancres orgullosos i on creixen unes flors i uns cactus preciosos. L'aigua s'ha escolat per les parets dels cingles de la falla, forma un riu subterrani que flueix sobre roques impermeables i emergeix en aquest paratge. Durant molts anys aquest indret va estar habitat i cultivat pels indis Havasupai.

El camí continua baixant fins al riu, el travessa pel pont Brigth Angel Suspension Bridge i després pujarà cap al North Rim. Nosaltres, però, l'hem de deixar i agafar el camí de l'esquerra cap al Plateau Point, el nostre objectiu. Fins ara, tot era descens continuat, però des d'Indian Garden hem de travessar un pla erm fins al mirador on arribem a les vuit. El riu Colorado flueix just per sota d'on som, si relisquem caiem a l'aigua, però saltant quatre-cents metres. Estem una mica decebuts perquè ens veiem amb forces per baixar al riu però som conscients que hem de tornar per evitar la calor. Un caminant que havia

matinat més que nosaltres ens dona conversa i ens fa unes fotos des del mirador. Mirem avall, al riu, i també amunt, als cingles, gaudint de la majestuositat de les parets, de les llums i de les ombres, satisfets de ser al fons de la gorja més ampla i més pregonada del món.

Un geòleg podria mirar amunt i avall i reconèixer les diferents capes geològiques del Gran Canyó: metamòrfiques, calcàries, sorrenques, pissarres, granit i esquistos. Les roques més antigues són les de la lleira del riu (Vishnu Basements Rocks, metamòrfiques) amb 1.800 milions d'anys; i les més noves són les que estan amunt, a l'altiplà (Coconino Sandstone, sorrenques) amb 275 milions d'anys.

A les nou iniciem la tornada sota un sol que ja escalfa massa. Des del camí podem observar diversos esquiroles de roca ("rock squirrel", *otospermophilus variegatus*) que s'arrosseguen per terra i mengen els fruits dels matolls subjectant-los amb les potes del davant. I llangardaixos ("plateau lizard", *sceloporus undulatus*), inquiets, que no es deixen fotografiar. De nou a Indian Garden ens remullem amb l'aigua del Garden Creek i descansem uns minuts a la tercera caseta.

Iniciem la pujada sota la vegetació de ribera però aviat desapareixen els arbres i el sol crema de valent. Entre la tercera i la segona caseta ens creuem amb excursionistes que baixen i també amb un grup de turistes sobre mules. El tram se'ns fa molt feixuc per la pujada i sobretot per la calor. Agraïm l'ombra de la segona caseta on mengem un mos i tornem a beure aigua; a causa de la baixa humitat, és difícil suar, però els caminants suàvem de valent.

Plateau Point. El riu Colorado flueix 400 metres avall. Foto de Josep Maria Ballart.

Els esquirols s'arrossegueu per terra a la recerca de les engrunes dels excursionistes. Al llarg del camí, hi ha molts cartells informant sobre la prohibició de donar aliments als esquirols ja que, si mosseguen, poden contagiar malalties. Les puces que parasiten els esquirols també mosseguen i transmeten malalties. Malgrat aquests advertiments, els turistes es fan fotos massa a la vora dels animals i un pare imprudent insisteix al seu fill petit de donar pa a l'esquirol per tal d'aconseguir una foto original. Unes papallones voleien juganeres sobre les flors escadusseres.

Seguim amunt; el sol és abrasador i les distàncies esdevenen eternes. Ens delíem per l'aixopluc de la propera caseta. En algun moment un núvol amagava les flames de l'astre regalant-nos una ombra salvadora. Com més ens acostàvem a l'altiplà, més turistes ens creuàvem, una veritable processó: gent de totes les races i colors, i amb vestits i calçat gens adients per caminar. A les dotze, la calor era insuportable. Asseguts sobre una pedra a l'ombra d'una roca, uns *rangers* (guies del parc) feien preguntes als caminants que bai-

xaven i els recomanaven que tornessin amunt, perquè s'exposaven als greus perills de l'alta temperatura. Aquests turistes no podien anar més lluny de la primera resthouse.

Vàrem acabar l'excursió a la una del migdia, acalorats però satisfets: 19 km de camí, 1.000 metres de desnivell a la baixada i 1.000 a la pujada, i reconeixent que hauria estat una greu imprudència haver baixat fins a la llera del riu.

El Cingle Sud (South Rim)

La part sud de l'altiplà del Colorado està a una alçada de 2.100 m. Hom pot passejar per un camí de 13 km a la vora del canyó i aturar-se als diversos miradors. Els raigs de sol incideixen sobre els diferents estrats de roques de les parets i creen jocs de llums i ombres i imatges amb totes les games de colors. Aquest espectacle meravellós va canviant amb les hores i també amb la presència de núvols. És un regal del qual es pot gaudir durant tots els minuts del dia. El riu flueix a 1.400 metres de fondària i crea diversos meandres, motiu pel qual només es pot veure des de miradors concrets.

En dies clars hom pot albirar els pics de San Francisco, a 90 km de distància. El Servei de Parcs Nacionals vetlla per la puresa de l'aire i controla les fonts de contaminació atmosfèrica, com ara incendis forestals i àrees urbanes i industrials tan les properes com les llunyanes.

La vegetació de l'altiplà està formada per una gran massa forestal de pi pinyoner ("pinyon pine", *pinus monophylla*) i sabinas ("Utah juniper", *juniperus osteosperma*). El Servei de Parcs Nacionals provoca en algunes ocasions incendis controlats

per tal d'evitar els incontrolats i facilitar la regeneració del bosc. Al sotabosc creixen diversos tipus de flors, com ara la rosa del penya-segat ("cliffrose", *purs-hia stansburiana*) i un bonic arbust amb flors de color lila anomenat "fernbush" (*chamaebatiaria millefolium*).

Quant a la fauna, es deixen veure els gaigs de Steller ("steller jays", *cianochita stelleris*), de color blau, menjant les baves de sabines, i l'esquirol del penya-segat ("cliff chipmunk", *tamias dorsal*) rosegant les pinyes. El cérvol mula ("mule deer", *odocoileus hemionus*) es passeja entre els arbres del bosc i entre els cotxes dels aparcaments mentre els turistes li fan milers de fotografies.

Desenes de corbs volen als voltants de les parets dels penya-segats. I els darrers anys, a la paret anomenada Battleship, gràcies als esforços de científics i conservacionistes, està creixent una població de còndors, espècie que estava en perill d'extinció.

El Gran Canyó és conegut des de sempre per la seva bellesa majestàtica i intemporal, preservada per gaudir-la durant generacions. Pocs, però, coneixen que, cent metres sota el cingle, queden les restes d'una mina d'urani (Orphan mine) que va estar activa durant la guerra freda. La neteja de la mina i el control de la radioactivitat és una tasca que seguirà per molts anys i costarà milions de dòlars.

Al final de la jornada tots vuit ens menjàrem un gelat a la terrassa del bar d'un mirador. Els americans ens donen conversa i s'interessen pel nostre viatge, molts coneixen Barcelona. Mentre observàvem embadalits la simfonia de colors a les parets de roques del canyó, un esquirol es cruspia el gelat de la Raquel.

Més informació

1. www.nps.gov/grca Pàgina oficial del Parc del Gran Canyó
2. www.elmuntanyenc.cat/el-colorado-plateau/ amb articles de Manel Julivert sobre geologia, flora i fauna.

Capvespre.
Foto d'Agustí Revilla.

PER AQUEST I PER MOLTS PESSEBRES MÉS

Jordi Gironès Vilardebò

El costum de la SEAS de posar un pessebre per Nadal es va iniciar fa quaranta-vuit anys, un munt d'anys que fa que actualment puguem arrenglar una magnífica llista de cims que han tingut el nostre pessebre passant les festes nadalenques.

Encara no toca fer l'escrit commemoratiu del cinquantenari, per al qual caldrà es-

perar només un parell d'anys. Aleshores sí que caldrà estendre's més, dedicar-hi part d'un butlletí i revisar el que ha estat i ha representat per a la SEAS, i aquí hi tindrà un paper rellevant el company Joan Gómez, que ha fet -i està fent possible- que la tradició continuï.

El que voldria fer ara és una reflexió personal sobre els cims i indrets on hem posat els pessebres i on possiblement els posarem en un futur. Els que, des de fa anys, porten el pes de l'organització per anar a col·locar el pessebre — el Joan Gómez, el Joan Urpinell i el Jordi de la Riva— han aconseguit anar-los distribuint per tota la nostra geografia, sempre en cims vistosos que fessin l'anada atractiva. Això ha propiciat magnífiques excursions a llocs sovint poc habituals,

El grup dalt del tossal de la Torreta del Montsec de Rúbies. Foto de Jordi de la Riva.

El pessebre dalt del cim. Foto d'Agustí Revilla.

però que han deixat molt bon record als qui van anar-hi.

Els anys, però, van passant i també es van acumulant en tots nosaltres i en els nostres genolls. El que abans no era impediment per col·locar el pessebre en un cim on la neu o les condicions meteorològiques podien posar-nos-ho una mica més difícil, ara ja ho és, perquè l'edat no perdona. Però penso que això no esdevindrà un problema, perquè els mateixos organitzadors ja estan adaptant-se a les

noves circumstàncies amb una finalitat molt clara, que no és altra que seguir buscant cims i indrets on posar el pessebre no representi un impediment per a molts dels qui any rere any seguim passant-nos-ho d'allò més bé en aquestes sortides.

De cims, no ens en faltaran mai al nostre país i d'indrets atractius, tampoc. Una prova recent ha estat posar el pessebre en un indret magnífic com el cim del Tossal de la Torreta (1.677 m), alçada màxima del Montsec de Rúbies, des d'on vam gaudir d'unes impressionants panoràmiques del Pirineu en un dia radiant. Van ser 4 h 35 min de camí efectiu, que tothom va poder fer relaxadament. L'endemà, una mica de cultura —un altre dels atractius d'aquestes sortides— amb una visita guiada a Llimiana i l'anada al notable castell de Sant Gervàs, a la vall de Barcedana.

El compromís de posar el pessebre no l'hem de perdre, però també és molt important mantenir el caliu especial que es genera en aquestes sortides i això no té preu. I si en té, està al nostre abast!

*Joan Gómez, Joan Urpinell i Jordi de la Riva amb el pessebre.
Foto de Jordi Gironès.*

SORTIDA LITERÀRIA DE LA TEMPORADA 2015-2016

Joaquim Carbonell Calders

Per honorar l'escriptor Manuel de Pedrolo i el polifacètic Ovidi Montllor, la sortida matinal literària del curs que encapçala aquest escrit es va dedicar a ambdós personatges. Romi Porredon, encarregada d'aquesta activitat, va llegir-nos-en els trets biogràfics, així com petites unces de les seves dilatades experiències: un, com a prolífic escriptor i l'altre, com a cantant compromès amb la Nova Cançó, així com actor teatral i de cinema i, a la vegada, lluitadors tots dos en la defensa de la cultura catalana.

Aquesta sortida havia estat programada per fer-se el dia 20 de desembre de 2015, però per manca de quòrum dels caminants, es posposà la part literària de l'excursió i es va traslladar al 17 de gener de 2016. Per què calia fer-la el 2015? Senzill: aquest any es commemoraven el 25è i el 20è aniversaris de les morts d'aquest

parell de treballadors, "bèsties" culturals incansables, permeteu-me la dita!

Vaig assistir tant a la sortida del desembre com a la del gener, i en aquesta darrera vaig sentir desgranar les paraules de la Romi que, en diverses etapes de la caminada, ens va fer veure, a mi i a totes les persones congregades al seu voltant, la importància cabdal que van tenir aquests prohoms en la literatura i en la cançó. Dues ànimes inconformistes per la llarga situació de penúria en què es trobaven Catalunya i els Països Catalans, que clamaven sempre per la llibertat col·lectiva del nostre poble, i per la llibertat personal per expressar les seves idees en l'execució del seu art.

Una vegada a casa, volia i provava de veure la relació que hi podia haver entre Pedrolo i Montllor amb el paisatge que havia acabat de contemplar trescant enmig de la brolla del sotabosc de les pinedes de Corbera de Llobregat a l'Ordal i les de Teià, al Maresme.

Potser l'he trobat.

Tant l'un com l'altre ens van donar mostra de la seva lluita pel país i per la cul-

*A l'ermita de Sant Mateu,
durant la sortida literària el
17 de gener de 2016.
Foto de Joaquim Carbonell.*

*Dilatada panoràmica des d'un dels diversos miradors que hi ha al Camí del Vedat de Teià.
Foto de Leonci Canals.*

tura. Lluitadors de forta empremta, homes que no es van doblegar davant les dificultats, davant la censura practicada com feres ferotges pels lacais i sicaris del règim del dictador. I per què van resistir, si l'un no podia publicar els seus relats i a l'altre no li deixaven cantar les seves cançons? Ho van fer per l'amor a la llibertat i per l'estima al país, no el país petit, sinó el gran: els Països Catalans.

Veient l'espectacle panoràmic que ens oferien tant els turons de l'Ordal com els del Maresme, sentia les exclamacions de joia dels companys de caminada sublimant la vellesa del paisatge en tot

*Davant de les escales que duen a l'entrada de l'ermita de Sant Ponç de Corbera.
Foto de Joaquim Carbonell.*

moment. Calidoscopi de colors i quadre laborat per pinzellades de somnis de llibertat de dones i homes anhelosos tots, en tots els temps, de conquerir aquesta terra per establir-s'hi. I ara la teníem als nostres peus: trossos propers, alguns, i llunyans, d'altres. Què albiràvem enfront per estar tan exultants i quina era aquesta meravella? El pla del Baix Llobregat, per un cantó, i l'estreta feixa del Maresme, per l'altre, amb Barcelona ben bé al bell mig com un rovell d'ou. En definitiva, una munió de cases i més cases, gratacels alts al costat d'edificis baixos, casals senyorials i humils cases de treballadors, tot arreglerat en avingudes i carrers amples i lluminosos o en carrerons estrets i tortuosos, foscos i humits, sense que el sol hi deixés petja; carreteres, autopistes i línies de tren serpentejant enmig de conreus i de més cases i cases i cases.

Quantes vegades no devem haver renegat del creixement urbà sense senderi o de la gran urbs metropolitana que es massifica? Milions de persones pul·lulant per aquest petit indret, petitíssim, pensem sovint. Quina disbauxa! Així i tot, vam fruir mirant-ho sense adonar-nos de la nostra gran contradicció.

Llibertat o censura? Llibertat o control? Aquesta és la qüestió!

AGRAÏMENT A DANIEL CARDONA PERA

Joaquim Carbonell Calders

Acabo de fullejar el darrer exemplar del nostre butlletí, el que diu gener/febrer 2016 i que porta el número 322 dels editats. M'he adonat d'un escrit i l'he llegit. És un escrit aparegut amb el títol «Comiat i records dels darrers quaranta anys del butlletí» signat per Daniel Cardona. Agafo l'agulla, l'enfilo i em dispo a sargir el gran forat dels gairebé dos anys que han passat des de la meva darrera col·laboració.

Ara agafo l'ordinador i, a cops de voluntat, en pitjo les tecles, mentre rumio què vull dir. Què em suggereix l'escrit d'en Daniel?

Daniel, rep a l'avançada la meva felicitació més sincera. La teva dedicació a la SEAS i, en especial, els 40 anys d'anar editant el butlletí tenen el seu mèrit, un gran mèrit. Dir quaranta no ens costa res, ja està dit. Ara, fer lliscar treballant aquests vuit lustres tot maldant que la publicació sortís cada vegada que tocava és una altra cosa. Ho saps tu i també ho saben els qui t'han acompanyat o que tu has acompanyat durant tot aquest temps. Els i les components de les diverses taules de redacció saben, i sabeu, el munt de dificultats que comporta la responsabilitat que el butlletí no falli, que els articles hi siguin puntuals i diversos, que les notícies de la SEAS hi quedin reflectides just quan han succeït, etc. Vaja, un tip de patir.

Daniel, sempre has estat a primera fila, no has donat mai un no com a resposta a la feina que estaves fent o que et demanaven fer. Vull destacar que no només has col·laborat amb la SEAS aquesta quarantena d'anys. Una qüestió, a tall d'exemple: he de significar gratament el magnífic treball que vas realitzar per al llibre *Sant Just Desvern, un paisatge i una història*, publicat el 1986 per commemorar el mil·lenari de la nostra vila i en el qual vas analitzar tots els fets històrics del segle XVIII de Sant Just Desvern. Un treball exemplar, i a tenir molt en compte, realitzat, repeteixo, sense deixar el compromís contret amb la taula de redacció. Podria seguir amb molts estudis, conferències i un munt de coses més que has fet i a les quals has dedicat el teu temps. Ara, però, no ho faré, perquè moltes van ser realitzades dins la SEAS mateix i són conegudes per molts.

Daniel, manifestes en el teu escrit que en deixar la taula de redacció ho fas «perquè crec que ha d'haver-hi noves persones per conduir l'edició del nostre portaveu, vinculades amb algunes de les activitats de la Secció. I si són joves, millor...». No sé si fas bé o malament de deixar la taula de redacció. El que sí que sé és que el que dius ho dius amb sinceritat i que t'agradaria que fos així, com també jo ho desitjo. Gent de dins de la Secció, esperonats pel teu escrit de comiat, estic segur que en sortiran. Ara joves, no ho sé.

Daniel, amb això acabo. Gràcies per la teva incansable tasca dins de la Secció i gràcies per la teva dedicació, que ha fet possible l'edició del nostre butlletí.

Afectuosament.

Butlletí de la SEAS

Núm. 323 Març/Abril 2016

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 30 de novembre de 2015

— Altes: Montserrat Fornés Niubò (1140)

— Baixes: Josefina Dalmau (909) i Teodoro Sinche (910)

— A la reunió es comenta que l'assegurança per a les llicències del 2016 serà a càrrec d'Agrupació Mútua a través del RACC amb una millor cobertura.

— Es recorda que el material de la SEAS, com mapes de paper, mapes i tracks de GPS, ordinador, etc., només pot ser usat pels socis.

— La comissió de la Caminada Popular de la SEAS es compromet a organitzar la 20a edició i està pensant de fer el mateix itinerari de la primera edició, amb la previsió d'una assistència de 200 participants.

— La col·locació del Pessebre al Montsec de Rúbies va anar molt bé, amb 29 participants i un temps excel·lent. Es va completar amb una visita guiada a Llimiana i l'anada al castell de Sant Gervàs.

Reunió de l'11 de gener de 2016

— Altes: Mercè Brió Parés (1141) i Joan Socorro Roig (1142)

— Baixes: Àngels Soriano (792) i Xavier Fuguet (1129)

— Hem cobrat 265,05 euros de la FEEC pel ràpel de les llicències del 2014, i 300 euros del curs de GPS.

— L'autocar que s'utilitza en els cicles va tenir un benefici de 154 euros l'any 2015 sense descomptar el cost de les conferències, ja que, si no, hi hauria un dèficit de 646 euros. Cal tenir en comp-

te que els socis Manu Llabrés i Daniel Cardona no van voler cobrar la seva conferència.

— La Federació ha anunciat que hi haurà un preu reduït d'assegurança temporal per a tres activitats de cada entitat. Es decideix aplicar-lo en el nostre cas, a la Caminada Popular de la SEAS, la Marxa i el Sopar de Lluna Plena.

— S'anuncia que està en estudi posar en marxa les e-llicències per als mòbils, sense eliminar, de moment, els carnets físics.

— Fem saber que el nostre soci Ramon Prat ha entrat a formar part de la taula de redacció del butlletí. També està en estudi el possible canvi a una altra impremta que ens assegurï la qualitat adequada en l'edició de la portada i les imatges interiors.

— Es comencen a tractar els detalls sobre la convocatòria de l'Assemblea General Ordinària del proper 5 de març i de la convocatòria d'eleccions per haver finalitzat els quatre anys preceptius de la Junta actual. També es debat la conveniència d'aconseguir una renovació de la Junta amb gent més jove.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 83. No. 323

Taula de redacció — Leonci Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia,
Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès i Leonci Canals
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — NB Comunicacions, S.C.C.L.

ÍNDEX

- Portada** — Gran Canyó del Colorado
02 — Calendari
03 — Editorial. Compte enrere.
04 — El Servei General d'Informació de Muntanya, per Jordi Gironès.
05 — Bright Angel Trail. Gran Canyó del Colorado, per Agustí Revilla.
10 — Per aquest i per molts pessebres més, per Jordi Gironès.
12 — Sortida literària de la temporada 2015-2016, per Joaquim Carbonell.
14 — Agraïment a Daniel Cardona Pera, per Joaquim Carbonell.
15 — Informació de la SEAS

*Un grup de socis de la SEAS fent la ferrada del Montsant.
Foto de Leonci Canals.*

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm. 323 Març/Abril 2016